

Русия.

ПЕТЕРБУРГЪ.

I.

Първото впечатление.

Казахъ по-горѣ, съ какво настроение, съ какви чувства и прѣдчувствия тръгнахме ние отъ Берлинъ за Петербургъ. По навикъ ли, по възпитание ли, по исторически възпоминания ли, по вкоренени надежди ли, по племено и религиозно сходство ли, подъ обновеното влияние на толкозъ пжти слушанитѣ народни приказки и прѣдания за дѣдо Иванъ ли, но ние се сѣщихме сега тукъ като въ една страна сродна нѣкакъ съ насъ, сродна съ народа, въ името на когото ние ходѣхме отъ държава на държава, отъ градъ на градъ въ европейския контанентъ, за да просимъ милость за него отъ силнитѣ на деня. И намъ се струваше, че тази милость тукъ е тѣй естествена, че стига само да споменемъ за състоянието на народа ни, за да ни се каже веднага, че тукъ нѣма нужда отъ просия за такава милость, защото тукъ и царъ, и народъ знаятъ болкитѣ, знаятъ теглилата на бѣдния български народъ, и тѣ всички отъ сърдце съчувствуватъ къмъ него и всички сж готови да направятъ за него всичко, що могатъ, за да го избавятъ отъ тежкото положение, въ което се намира. И ние не бѣхме излѣгани.

II.

При Горчакова.

9/21 декемврия, четвъртъкъ.

На 11 часа прѣди пладне ние отидохме въ министерството на външнитѣ дѣла, за да подадемъ нѣкои